

ZA NEDELJO

Luthrov nauk, smrt in značaj.

Luthrov nauk.

Luthrov nauk je v glavnem ta-le: 1. Koj pri pojavu človeka niso bili njegovi darovi nadnaravni, ampak naravni. Izvirni greh je poželjivost, ki spada k bistvu človeka. 2. Človek nima proste volje in vse, kar stori, je slabo, je iz potrebe in Bogu v čast. 3. Opravičenje človeka je v zasluženju Kristusovem. Človek mora samo trdno zaupati, da mu bo Bog odpustil grehe radi Kristusovega zadoščenja in s tem je že opravičen. Opravičenje je enako veliko v vseh ljudeh in je izključeno njega zmanjšanje ali povečanje. 4. Dobra dela so v očigled opravičenju ter zveličanju brez pomena, so pa naravna potreba prave vere. 5. Ni vic, odpadejo molitve ter opravljanje dobrih del za rajne, odpustki ter češčenje svetnikov. 6. Zakramenti so dva (tri)krst, obhajilo (pokora), ne podeljujejo milosti, ampak so le potrdilo opravičenja ali pridiga vere. 7. V zakramentu oltarja je Kristus resnično pričujoč, pa le v trenutku zaužitka, torej tega zakramenta ni treba častiti, ker mu manjka značaj daritve. 8. Edini verski vir je sveto pismo. 9. Ni učeče cerkve. Odpadejo tudi duhovniška ter pastirska služba in cerkvena oblast. 10. Cerkev sama, občestvo v naprej določenih, je nekaj nevidnega, je zbor src v eni veri, postane pa vidna, ko se združijo ta srca v verske občine, k pridigi čistega evangelija in k pravemu sprejemu zakramentov. Zunanja znamenja cerkve so: oznanjevanje čistega evangelija in prava podelitev svetih zakramentov, to se pravi: sveto obhajilo pod obema podobama in ukinitve daritve svete maše.

Luthrova smrt.

Od leta 1539 je mučila Luthra težka telesna bolezen. Tej se je pridružilo še duševno trpljenje, neprestana strahopetnost in dvomi, ali je bil njegov nastop res opravičen ali ne! Sam pravi, da mu ni dal satan miru po dnevu in ne po noči. Ponočna vojskovanja so ga izčrpala popolnoma. Največ skrbi in muk so mu povzročali brezštevilni prepiri med njegovimi učenci in pridigarji, propadanje moralnega ter družabnega reda in odvisnost od posvetne oblasti. Strasti v njegovi neposredni bližini v Wittenbergu so se tako razpasle, da je čutil potrebo, uiti iz te »nove Sodome«. Sam je večkrat vzklikal: »Kdo bi se bil upal začeti s pridigo, ako bi bil znal v naprej, da bo pognalo iz tega toliko: surovosti, pohujšanja, prokletstva, nehvaležnosti ter zlobe.«

Divjal je proti juristom (pravnikom), ker so bili orodje v rokah knezov za zaslužjenje luteranske cerkve in proti judom, katere bi bil najrajši vse pognal k vragu. Ker se je ob koncu njegovega življenja že pripravljala cerkveni zbor v Tridentu, o kojega

pomenu Luther niti sanjal ni, je silno divjal proti papeštvu, katerega je ustanovil po njegovih trditvah v Rimu sam satan. Pozival je v besedi ter spisih na versko vojsko in na umor papeža ter njegovih privrženec. Prenapolnjen s praznovernim strahopetjem, se je jezil v zadnjih dneh najbolj na čaravnice, ki so prežale nanj s smrtjo po papeževem naročilu. Tako je umrl v starosti 63 let 18. februarja 1546, začet od kapi v rojstnem kraju Eisleben.

Luther po nadarjenosti in značaju.

Luther je bil že obdarovan po naravi z bogatimi darovi. Bil je mogočen govornik ter ljudski pisatelj, radodaren, napolnjen z notrajnim verskim duhom, vendar radi številnih hudih napak popolnoma nepoklican, da bi bil svetil tedajnemu pokvarjenemu svetu v poboljšanje z vzgledom lastnega življenja.

V znanstvenem oziru, posebno v bogoslovni vedi, nikakor ni bil na višku. Način njegovega pisanja, ker je bil pravzaprav kmečkega stanu, je bil poljuden, prepleten s primeri in smešnicami, a preveč surov in poln psovok ter zasmeha. Celo njegovim najožjim prijateljem je presedala Luthrova književna surovost ter podivjanost.

Po svojem značaju je bil nepopisno ponosen. Ni trpel niti najmanjšega oporekanja napram svojim trditvam. Iz njegovega brezmejnega ponosa sta izvirali tudi nespravljenost in kačje sovraštvo celo proti nekdanjim najboljšim prijateljem in učencem, ako niso pred njim brezpogojno klečeplazili in se pokorili.

Luther je trdil skraja, da mu je bil njegov evangelij razodet z nebes in temu razodetju se ima zahvaliti za svoj dušni mir. Kmalu so se pa pridružili po njegovi lastni izjavi prvotnemu duševnemu izmirjenju dvomi, delo satana, ki so ga zasledovali neprestano. Tolažil se je s tem, da je povdarjal, da prihaja vse, kar je proti njegovim naukom, od satana. Boj s satanom je prenapolnil Luthrovo življenje in je rasel s starostjo tako, da je videl povsod hudiča.

Noč in dan so ga mrcvarili dvomi, ker tolikih svojih krivih naukov ni mogel spraviti v sklad s sv. pismom.

Kolikokrat je izrazil gorečo željo: »O, da bi ne bil nikdar začel s temi rečmi!«

Vse conjane naročnike, ki še niso poravnali naročnine za drugo polovico leta, prosimo, da isto takoj plačajo, da ne bo treba ustaviti lista. Slovenski Gospodar stane za celo leto Din 32.—, za pol leta Din 18.— in za četrt leta Din 9.—.

NOVICE

Duhovniške vesti. Upraviteljem dekanije mariborski levi breg je imenovan mesto blagopokojnega stolnega župnika Franca Moravca stolni kanonik Franc Časl. Provizor mariborske stolne župnije je postal dosedanji vikar Vinko Munda. Za župnika v Šmihelu nad Mozirjem je imenovan gosp. Jože Presnik, doslej kaplan v Ljutomeru.

Šolar — samomorilec. V Nadbiševu pri Sv. Barbari v Slov. goricah se je obesil 12 letni Janez Kronfogel, sin edinec dobrih in premožnih staršev. Mati je dečka okregala in radi tega je odšel v hlev in se tamkaj obesil. Ko je šla mati čez nekaj časa k živini poglagat, je našla nesrečnega otroka že mrtvega. Žalosten pojav!

Strašno neurje po južnih delih naše države. Hudo neurje je opustošilo Sarajevo in okolico. Kmalu za tem so obiskali nalivi, povodnji ter toča Kosovo polje in ostale dele južne Srbije. Med neurjem je divjal nad mestom Priština tako silen vihar, da je rušil hiše, odnašal strehe in podrl tri turška svetišča. Narasla reka je povzročila povodenj, ki je odnesla 20 hiš. V Prištini še ne pomnijo takih nalivov in treskanja, kakor so ga doživeli 10. julija. Mnogim ljudem po nekaterih krajih južne Srbije ni ostalo toliko, da bi se enkrat najedli. V naraslih rekah je utonilo veliko drobnice, krav, konj, svinj in kokoši.

Slovenka v tujini. — Buenos Aires, 16. junija t. l. Mislim, da je danes že precejšnje število slovenskih deklet razkropljenih po tujini in zato menda ne bo napačno, če jim posvetimo nekaj besed. Zakaj so zapustile starše, dom in domovino ter se podale same, mlade in neizkušene v daljno Ameriko? V mladosti je človek nemiren kot morje. Vse polno načrtov in nad se rodi v mladostnih srcih, nepremišljeno zidanje zlatih gradov, katerih sploh ni, samo grajanje domačih razmer in hropenje po nečem novem, lepšem, še nepoznanem. Domači dom postane preozek za bujne sanje, ker tam ne najdejo odmeva; tujina jim pred duševnimi očmi miglja vsa lepa in bogata kot obljubljeni raj... Toda kakšna prevara! Vse kričanje o devetih nebesih v Ameriki je laž, grda in ostudna laž, ki tolikokrat potrka na tihe, srečne domove v domovini, počere tamkaj mir in zadovoljstvo ter razpihuje željo po izselitvi. V ljudeh se

rodi hrepenenje po tujini, ki ne miruje prej, dokler ne razdruži cele družine, loči otroke od staršev, brate od sester. Bog ve, s kako težkim srcem je hči zapustila ljubečo mater, skrbnega očeta, dom, znance, domačo vas in vse, kar ji je bilo drago in sveto. Iztrgala se je iz naročja tistih, ki so jo ljubili in se vrgla v objem mrzli tujini, ki ne pozna sočutja in nima umevanja, ampak cení v njej edino le telesno moč, in ko je ta izčrpana, jo zavrže brez sočutja. Da bi mogli pogledati mnogoteri izseljenki prav do dna duše, bogve koliko gorja in kesja je tam zapisanega. Zlasti tistim, ki nimajo tamkaj nití enega svojega, je tujina grenka in žge kot pelin. Brezvestna mladost mine tiha in žalostna in pusti za seboj samo otožnost. Tujka med tujci živi pusto življenje in kar tja v en dan, misleč, da ni drugega izhoda. Ubogo slovensko deklet! Kolikokrat si morda skrivaje otrneš grenko solzo, ko se spomniš na tihí, domači dom, kjer ti prebiva stara mati, ki v duhu spremelja tvoj sleherni korak, ki se trese in boji za tvojo usodo v skrbi, ker si sama sredi zahrbtnega sveta. Kako domotožje te prime, ko se spomniš brezskrbnih dni, ki so potekli v domači vasi v družbi veselih tovarišic, ki so skupno s teboj rastle in na katere te vežpajo še danes tesne prijateljske vezi. Gotovo se ti toži celo po cvetočem nagelčku in po vseh cvetlicah, ki so krasile tvoj lep vrt. Tujina pa človeka oropa vsega tega, napravi človeka pustega in otožnega, da sam ne ve, čemu in zakaj. . . . Pa sedaj ni več časa tolti in jokati, prepozno je! Draga dekleta slovenska, katera ste še v domovini, ostanite poštene doma potrudite se za lepo in pošteno mladost, da katero bodete lahko ponosne!

Štrašna rudniška nesreča. V šlezijemskem premogovniku v Neurodu se je zgodila strašna rudniška nesreča, ki je zahtevala 152 človeških življenj. Nesrečo so povzročili strupeni plini, ki so se pojavili iznenada in presenetili z grozno smrtjo rudarje v rovih. Dne 13. julija so pokopali 52 žrtev v dveh skupnih grobovih, ostale so prepeljali v njihove domače občine.

Žalci gra v puščavi. Po južnem delu Afrike teče reka Oranje. Policijska patrolja je prodrla v puščavo severno od Oranje reke in našla na človeške okostnjake. Patrulerji so zadeli 25 km od reke na kosti, niso pa mogli najti ničesar, po čemur bi bili prepoznali umrlega. Ko so nadaljevali pot, so našli sedem okostnjakov kar na enem mestu. Poleg so ležali ostanki oblek, stara listnica s šestimi šilingi, zaručevalni nož in papirčki od lepenke, s katerih je bilo razbrati številko 3170. Poizvedovanja so dognala, da so kosti od domačinov, ki so bili uslužbeni pri rudokopu. Številka 3170 je delovna številka domačina, ki je bil rudar. V času od marca do maja 1915 se je zateklo 167 domačinov v rudokop. Ljudje so zašli v 600 km dolgo puščavo, blodili po neizmerni puščavi in iskali vodo. 14 jih je pomrlo od žeje, zopet drugi so dosegli merje in poskakali vanj. Tretjega dela nesrečnikov še ni-

so odkrili, ker je njih trupla zasul puščavski pesek.

Indijski bogataš bo obiskal Evropo. Nizam iz Haidarabada, eden najbolj bogatih knezov Indije, se odpravlja na potovanje v Evropo. Knez se pripravlja že mesece na pot. Maharadža iz Haidarabada ima 400 žen in njegovih dvorjanov in dostojanstvenikov je na tisoče. Indijski bogataš bo vzela s seboj v Evropo 25 žen, 60 dvornih dam in 100 slug in strežajev. Za potovanje si je pustil napraviti poseben avtomobil, kojega vrednost znaša šest in pol milijona Din. Karosarija je iz srebra, kljuge iz zlata in posute z dragulji. Notrajnost voza je prevlečena z rdečo svilo. Razven tega luksuznega avtomobila še posedata Indijec 600 avtomobilov, 50 omnibusov in 30 tovornih voz. Ta ogromni vozovni park ravno zadostuje, da se pelje maharadža z ženami ter spremstvom na kako proslavo.

Najvišji krib na svetu še vedno nepremagan. Najvišje gorovje na svetu je med obema Indijama in se imenuje Himalaja z vrhovi nad 8000 m višine. Našim čitateljem je že znano, kako so se trudile ekspedicije vseh narodnosti, da bi se povspele na vrh Mont Everesta v himalajskem pogorju, a so se vsi dosedanji tozadevni poskusi z žrtvami izjalovili. Pravkar se je vrnila iz Azije v Evropo nemška ekspedicija pod vodstvom prof. Dyhrenfurta, ki si je bila stavila cilj: doseči ter raziskati himalajski vrh Kautschend (8580 m), ki se dviga med Nepalom in Sikkimom. Vodstvo ekspedicije je bilo v rokah prvovrstnih strokovnjakov in raziskovalci spremljani od domačinov nosačev, ki so se že udeležili več podobnih podjetij. Raziskovalci so zadeli v višini 7000 m na nepremagljive težkoče na: viharje, ledeno mrzli mraz, snežene burje. Najgroznejše so bile ledene lavine, ki so bobnele v globočino na širino 2 km. Potegnile so s seboj cela ledeniška polja. Ko je bil dohod od severne strani onemogočen, so poskušali od zapada, kar pa tudi ni šlo. Ledena lavina je potegnila seboj v prepad voditelja nosačev, ki je vodil poprej že tri ekspedicije na Mont Everest. Nekako čudežno so ušli smrti ostali nosači in nemški raziskovalci.

Z devetdesetim letom se naučil čitati. Po sovjetski Rusiji so uvedli tečaj za analfabete. Med učenci so tudi prav stari ljudje. V Jaketerinoslavu je končal analfabetki tečaj celo 90 letni starček. »Čudno,« je rekel, ko je zapustil šolo, »ko še nisem znal čitati in ne pisati, nisem ničesar v življenju pogrešal. Sedaj pa, ko lahko pišem

pisma, bi ne mogel več živeti brez te umetnosti.«

Čudo s puščavskim semenom. V rastlinjaku v Kewu pri Londonu preizkušajo sedaj čudo iz afriške puščave Sahara. Iz ptičjih golšč so vzeli semena in jih posejali v lonce, postopanje, ki je bilo doslej neznano. Upajo, da bodo na ta način razvozljali uganko največje puščave na celem svetu. Učenjaki čujejo ter čakajo, kedar bo vzklilo to seme. Najbrž še ni videl nobeden belokožec rastlin, ki bi naj izrasle iz tega semena. Približno 2000 milj južno od severno-afriškega mesta Algier in 400 milj severno od vzhodno-afriškega mesta Timbaktu, se razprostira obširna pokrajina, katero pokrivajo črni kamenčki in posušena ilovica. Pokrajina je dolga 1000 milj, široka 400. Arabci imenujejo puščavo »deželo žeje«. V tej puščavi brez živih bitij ni vode. V najboljšem slučaju dežuje tod v razdobju 5 do 10 let, še to le par ur, a v izrednih množinah. Arabci trdijo, da obleče deževje puščavo v gosto, zeleno odejo, ki požene v par urah listje, cvetje, rodi seme in v štirih dneh usahne. Pred par meseci je prodrla nekoliko v to puščavo ekspedicija. Po njenih izjavah v puščavi ni rastiinstva, raziskovalci niso videli s prostim očesom nití kakih semen. Pač pa so zapazili v celih jatah po zraku leteče ptiče po 20 do 30 komadov skupaj. Naenkrat so se pojavili v grozni puščavi in zopet odleteli z vso naglico. Udeleženec pri ekspediciji, ravnatelj vrtov v Kewu, je odkril v golščah ptičev polno prav majhnih, rujavih semenskih zrn, ki morajo biti raztrošena na milijarde po puščavi. Vzel je zrnca s seboj in dela z njimi doma pri Londonu poskuse. Ako bodo zrnca res vzklila in se razrasla, potem bo rešena uganka čudežne ozelenitve popisane puščave.

Kukavica. Čuden pojav v ptičjem svetu je kukavica. Škorca na primer smatrajo za navihanca, ki je v nadlogo črešnjevim sadonosnikom ter vinogradom. Na kukavico pa so v prejšnjih časih valili vse slabo. O tej ptiči je znano, da ne vali sama mladičev, ampak leže jajca v tuja gnezda. Kolikokrat se zgodi, da znese kukavica jajce celo v gnezdo našega najmanjšega ptička, takozvanega kraljička. Ker je vhod v to gnezdece premajhen za veliko kukavico, izleže ta jajce na tleh pred gnezdom in ga nese v kljuno skozi luknjo v gnezdece. Seve napravi prostor za svoje veliko jajce s tem, da pomeče druga stran. Ko se izvalijo mladiči, pokrepajo navadno drugi manjši tički od lakote, ker morata

Vse društvene knjižnice

ki so znale vpeljati Karl Mayove spise, poročamo, da te knjige ljudje izredno radi čitajo. Prva knjiga „KRIZEM PO JUTROVEM“ obsega štiri zvezke, vsak stane Din 13—, celotna knjiga vezana polplatno Din 65—, celoplatno Din 70—. Druga knjiga „PO DIVJEM KURDISIANU“ do sedaj izšla dva zvezka po Din 13—. Naroda se pri

TISKARNI SV. CIRILA V MARIBORU

ZVEČER za
namakanje
Schichtova
ŽENSKA HVALA

ZJUTRAJ za
izkuhavanje
Schichtovo
TERPENTINOVNO MILO

pa je pranje gotovo!

prevarana samec in samica hraniti le vedno lačno kukavico. Za manjši ptičji zarod je kukavica prava nadloga. Že prvim kristjanom je bila ta ptica znak skoposti ter lopovščine. Starim Nemcem je bila kukavica osovražena in od tod tudi nemški pregovori: Kukavica naj te vzame, poberl se h kukavici itd. Danes je kukavica čislana ptica, ki je edina med ptičjim svetom, ki pobira in se hrani z dlakami porastenimi gosonicami, ki so največje škodljivke in uničevalke naših gozdov. Posebno priljubljena nam je še kukavica kot oznanjevalka spomladi s svojim priljubljenim kukanjem od aprila do sredine julija. Treba še omeniti, da oznanja veselo pomlad s prijetnim kukuk le samec, samica pa se zaljubljenemu petju samca le nekako glasno reži.

Iz spominov japonskega rablja. Teden je minul, odkar je umrl v japonskem glavnem mestu Jokohama mož ki je bil znan daleč preko mej domovine in je bil marsikomu v strah. To mož se je pisal Hitupay Kitagora. Bil je svojčas rabelj na Japonskem. Posegal je izredno telesno moč in je umrl v starosti 84 let. Pred 25 leti je še bil v krvavi službi. V celem življenju je obglavil 60 oseb. V njegovih spominih je čitati na zadnji strani to-le: »Bil sem v službi pravice ne iz poklica, ampak prisiljeno.« To priznanje bomo lažje razumeli, ako pomislimo, da je lahko vzdrževal koncem prejšnjega stoletja vsak večji japonski posestnik lastnega krvnika. Navadno je bil eden od služinčadi. Ako je bil določen za ta krvavi posel, se ni upal zoperstaviti v bojazni, da bi ne bil sam obglavljen radi nepokorščine. Obglavljenje se je izvršilo na ta-le način: Na smrt obsojeni je sedel na tleh na hrbtu prekrižanih rok in z kvišku dvignjeno glavo in je čakal na smrtni udarec iz roke rablja. Klade ali sekire za odrobljenje glav Japonci ne poznajo. — Oprema morišča je bila slamnata preproga in približno 1 m globoka jama. Ako je bil obsojeni obglavljen, so sunili z nego truplo v izkopano jamo. — »Gnusna krvnikova služba.« čitamo v Kitagorovih spominih. »a še gnusnejši je posel sodnika, ki je proglasil krivo smrtno obsodbo. Spominjam se

sodnega slučaja, ki je povzročil na Japonskem veliko pozornost. Takrat je bil obsojen na smrt tkalec radi umora svoje žene, čeravno je zatrjeval nedolžnost do zadnje ure. V svojem obrambnem govoru je izjavil: »Gospodje! Zločin, katerega me dolžite, pomenja zame smrt z mečem. Ne morem vas prepričati o nedolžnosti, ker sem bil v trenutkih zločina v sobi moje žene. A kljub temu sem čist pred vami in brez krivde. Ko sem spal, je moral udreti zločinec v sobo in je zabodel ženi bodalo v srce. Ko sem se zjutraj prebudil, sem ležal poleg mrljica.« Tej izpovedi sodniki niso verjeli. Tri dni pozneje so peljali na smrt obsojenega po običajni časi na neosedlanem konju na morišče. Razgrnili so slamnato preprogo. Obsojeni je sedel z na hrbtu zvezanimi rokami in si pustil zavezati oči. Ni jokal, le vzdihoval je. Baš sem mu odsekal glavo, ko je pribežal mož z bodalom v roki. Predno mu je mogel kedo ubraniti, si je sunil rezilo v prsa. Bilo je isto bodalo, od katerega je umrla ženska. V leseni držaj je bilo urezano priznanje: »Posestnik tega bodala je morilec. Morala je umreti, ker mi je obljubila zakon, a je poročila drugega.«

Slon pred Röntgenovim aparatom. Röntgenov zavod glavnega mesta Colombo na otoku Ceylon je dobil te dni nekoliko čuden obisk. Posestnik je pripeljal na verigi slona. Lastnik živali je trdil, da mora sicer pridnemu slonu nekaj manjkati. Kaže znake onemoglosti, ne žre toliko kakor poprej. Bil je že pri živinozdravnikih, a vse zaastonj. Ubogal je nasvet zdravnika, naj da slona presvetiti z Röntgenovimi žarki. Poskus ni bil lahek, drag, a je dosegel cilj. Odkrili so, da tiči slonu za levim očesom krogla iz puške, ki je povzročila hudo vnetje. Kroglo so odstranili kirurški potom.

Prí želodčnih težkočah, zgagi, zmanjšanem občutku za tek, zapeki, pritisku na jetra, tesnobi, tresenju udov, zaspanosti povzročil kotarec »Franz Josefove« grenčice takojšnje poživljanje zastale prebave. Zdravniška sporočila iz tropičnih dežel stave »Franz Josefovo« vodo kot važen pripomoček proti griži, kakor tudi želodčnim obolenjem, ki nastopajo v zvezi z mrzlico. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

Kakor v srednjem veku.

Nelson Blymier v Pennsylvaniji v Združenih ameriških državah je bil na glas, da je eden najboljših čudesnih zdravnikov. Kmetje po okolici so bili trdno prepričani, da Blymier ne zna le zdraviti, ampak tudi coprati. Prekisi čudežnega zdravljenja je bil ta glas posebno dobrodošel in zdravnik sam je je storil še vse mogoče, da je utrdil narod v tej veri. Lepega dne pa so našli truplo čudežnega zdravnika v njegovem oddaljeno ležečem stanovanju v mestu York spremenjeno v oglje. Takojšnja preiskava je izsledila morilca v osebi 35 letnega posestnika Rehmyerja, katerega so vtaknili pod ključ. Aretirani je tudi priznal, da je privezal z dvema pomagačema nesrečnika na steber v kuhinji, ga polil s petrolejem in ga sežgal pri živem telesu. Nikakor pa ni hotel povedati ter izdati, zakaj je izvršil ta grozni zločin.

Od tega sta minula dva meseca. Napočil je dan porotne obravnave. Ob tej priliki so prišle na dan dokaj čudne reči, ki bi spadale v najbolj temno dobo srednjega veka. Koj ob začetku obravnave je prosil obtoženi za besedo, da bi pojasnil zločin. Med največjo pozornostjo navzočih je pričel: Dobro znam, da ni dovoljeno človeka sežgati. Vendar copernice in copernike so sežgali v prejšnjih časih in tako bi bilo potrebno postopati z njimi tudi danes. Blymier je bil čarovnik. Posedal je čudovito moč v pogledu, prav posebno še pa v lasih. Prigodilo se je, da sem se nekoč spril z njim. Od tega časa je bilo po meni. Žena me je zapustila, pokrepala mi je vsa goveja živina. Nisem mogel več spati in sploh nisem poznal več samega sebe. Da bi se iznebil ter rešil tega zacopranja, sem poklical drugo čarovnico. Ta mi je dala tudi dober nasvet. . . . Nekako izmučeno je ubijalec prekinil, porotniki in sodniki so bili radovedni, kaj neki bo prišlo sedaj. Posestnik je nadaljeval utrujenega glasu: »Copernica mi je svetovala, naj si preskrbim nekaj las z Blymirove glave. Ko bom enkrat v posesti teh las, mi coprnija ne bo več škodovala. Podal sem se takoj,« je nadaljeval zločinec, »z obema soobtoženikoma na stanovanje čarovnika. Naše edine